VAQUES GRASSES, VAQUES FLAQUES

Per MIQUEL FANÉ, Arquitecte, Dr. en Urbanisme

(Aquest article va ser escrit el 2010 en començar-se a sortir de la crisi immobiliària del 2008 i publicat al llibre "10 + 10" de la AAUC)

L'any que ve vull celebrar les meves noces d'or professionals doncs vaig debutar el 1966 en uns moments en què el país estava vivint amb una alta febre constructora, tan per a donar aixopluc -com fos- a la creixent població que migrava del camp a les ciutats, com per a la ja assentada a les ciutats que, amb la bonança econòmica del moment, anava cap a les urbanitzacions de "ciutat jardí" tan per a tenir-hi una segona residència com per a assolir-ne una de primera moderna i millorada.

Els arquitectes varem anar aprenent, d'una banda, a fer blocs de pisos, alts i densos, on abans hi havia grups de velles cases de cós, en uns incipients teixits urbans poc regulats urbanísticament, i d'altra a parcel·lar finques que anaven abandonant la seva explotació agrícola, amb uns precaris plans parcials que ens servirien per a després anar omplint-les de torres o xalets on les famílies podrien sentir-se realitzades després d'haver viscut una llarga i grisa postguerra.

Però com ja trobem dit a la bíblia, amb les set vaques grosses i les set vaques flaques del somni del faraó que Josep va interpretar, la eufòria dels darrers

seixanta es va acabar amb la crisi del darrers setanta, especialment dura al sector immobiliari de la Barcelona de finals d'aquella dècada

Amb la aleshores nova llei del sòl i els seus reglaments, a nivell d'estat, el pla metropolità de Barcelona –de la ma dels amics Solans i Serratosa- i la seva influència a tot Catalunya i finalment amb la "crida" de l'amic Cantallops des de la flamant direcció general d'urbanisme de la Generalitat recuperada, declarant el que ell en deia la "guerra a les excavadores" i recordant-nos que "darrera de cada pla hi ha la firma d'un arquitecte" molts professionals ens varem bolcar cap al urbanisme convençuts que, amb les seves eines podríem refer -ara amb seny- el desgavell que la rauxa de l'etapa econòmica anterior havia deixat al llarg del nostre territori.

D'aquí en va sortir tot l'estol dels plans de la dècada dels vuitanta que, bons o dolents, varen significar un canvi en la forma d'entendre el planejament al contenir, per primer cop, la determinació dels instruments de la seva pluridisciplinari gestió i que avui ningú pot negar que varen permetre, als que ens hi varem implicar, posar en el possible l'ordre que abans mancava a tants i tants territoris municipals.

.

Però la història es repeteix, i quan els professionals ja en començàvem a saber un xic, als anys dos mil, es varen afegir al grup –entrant a cop de colzes- simples "negociants de que toqui" i especuladors, tot convertint el nostre producte arquitectònic de "cases per viure-hi" o "naus per treballar-hi" en simples productes financers barroerament taxats i mercantilitzats, acabant tot el sector immobiliari engolit per les turbulències de la crisi en que encara ens trobem.

Però ara li torna a tocar el torn a les vaques grosses –almenys, així ho diu la bíblia- i ho hem d'aprofitar. No pot ser que tornem a caure en els mateixos errors de sempre i per això cal que els professionals ens impliquem més en la transversalitat del nostre sector. Arquitectes, enginyers, advocats, ambientòlegs o economistes hem de solapar molt més els nostres coneixements i pràctica professional i barrar el pas als nous negociants oportunistes i especuladors,

què ben aviat els tornarem a tenir al damunt trucant la porta, ara disfressats de qui sap què.

Miquel Fané.
arquitecte i urbanista